

Høiesteretsadvocaturen kun vil blive aabnet for Mænd, som i alle Henseender fortjene at faae Afgang til den. Jeg har ikke overhørt, at det ærede Medlem af Udvalget, til hvem jeg her sigter (Ussing), tidligere har bemærket, at Lovforslaget maaskee vil have tilfølgende, at der vil komme mange Sager ind for Høiesteret, som ellers ikke vilde være komne ind for denne Ret, og at Høiesteret paa denne Maade vil kunne blive overbebyrdet med Sager. En saadan Frygt troer jeg imidlertid slet ikke har nogen Betydning. Jeg troer ikke, at det kan nægtes, at Høiesteret ikke just nu har saa overordentligt mange Sager, og om der saa ogsaa i et Par Aar, indtil det viste sig, at den strenge Kritik, der anvendtes, just ikke skulde opfordre Folk til temerairt at forsøge. Prøven for Høiesteret, som nogle flere Sager til end ellers, saa troer jeg dog ikke, at der deri kunde søges nogen væsentlig Indvending mod Lovforslaget. En Hovedsag for mig er det, hvad jeg igjen vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det efter Lovforslaget, som det nu foreligger, vil blive endnu vanskeligere at bestaae den fornødne Prøve for Afgang til Høiesteretsadvocaturen end nu, idet der er givet Prøven et større Omfang, og idet det selvsølgelig staaer i Høiesterets Magt ikke at anlægge for lav en Maalestok ved Bedømmelsen. — Der er endnu en tredje Side, hvorfra man har meent, at Lovforslag som det foreliggende ikke burde vedtages. Det er den Betragtning, hvorefter man siger, at, naar man nu vedtager dette Lovforslag, saa udsætter man derved i det Uendelige eller dog idetmindste længere, end det ellers vilde blive Tilfældet, den ved Grundloven tilfagte Omordning af Retspleien. Jeg maa være det ærede Medlem af Udvalget, som særligt fremkom med denne Betragtning, meget taknemmelig, fordi han tillige havde sit Die aabent for, hvorledes Tiden vanskelig kunde slaae til for Justitsministeren til en saadan Omordning, og for den Maade, hvorpaa han i den Anledning vilde befrie mig for unødvendigt Arbejde; men jeg maa dog bede ham om, naar han atter maatte ville anstille denne samme Betragtning, da ogsaa at huske paa, hvad jeg ved denne Sags 1ste Behandling hittede som Motivering af, at jeg fremkom med det foreliggende Lovforslag, uag-

tet jeg ikke vilde fremme Forslaget om hele Retsomordningen, idetmindste ikke i denne Session. Jeg tillader mig at henvise ham dertil. Naar man iøvrigt gaar ud fra den Opfattelse, at man, naar man ikke kan faae Alt, slet Intet skal tage, saa kan jeg finde det fuldstændig rigtigt og rimeligt, at det ærede Thing ligesaagodt nu ved anden Behandling som senere ved 3die Behandling afflutter hele denne Sag. Men forsaavidt ærede Medlemmer skulde være tilbøjelige til at troe, at man ikke, fordi man ikke kan faae Alt, bør styde det Noget fra sig, som man kan faae, og som ganske vist ikke skader, men utvivlsomt gjør Gavn, forsaavidt det gjør Afgang til Advocaturen uafhængig af de Bihensyn, som man nu maa tage, og stiller alle Betingelserne for denne Afgang eens for Alle, saa haaber jeg, at man ikke vil finde det rigtigt at standse Sagen. Med denne Udtalelse skal jeg tillade mig at henstille til det ærede Thing, hvilkens af de to anthydede Veie det maatte foretrække, idet jeg dog særligt atter skal tillade mig at fremhæve, at jeg ønsker Lovforslagets Udkomme.

Lehmann: Efter den Bending, som Discussionen i dette Møde har taget, finder jeg dog Anledning til med et Par Ord at motivere, hvorfor jeg agter at stemme for nærværende Lovforslag. Den ærede Ordfører har stærkt fremhævet, at Udvalget nøie har sluttet sig til selve Lovudkastet, hvilket i mine Dine er en stor anbefaling. Jeg troer nemlig, at Lovudkastets directe Virkninger ville blive saa; men, forsaavidt det dog kan antages at ville faae nogen Virkning, kan jeg i alt Fald ikke sjonne, at det vil blive til Skade. Det vil maaskee føre til, at endeel yngre Jurister, som nu have meget lange Udsigter til at komme i en fast Virksomhed, ville forsøge sig i Sagsførervirksomheden, men Begrænsningen for Tilstrømningen er dog her ganske naturligt given — og forsaavidt kan det ganske vist ikke nytte at styde det iøvrigt aldeles underordnede Hensyn til de almindelige Regler, der gjælde for al Næringsdrift, bort —, idet enhver Levevei kun da vil finde stærk Tilstrømning, naar den afgiver et tilstrækkeligt Erhverv, og det vil